

tõine, enge mõni kulutap Jumala sõnna tassatse waimoga, mõni waljo telega, mõni pürowap kalle sõant pima nink õliga pehmendada, mõni raudwassaraga pörrutada, — siiski om figil üts sesaäna pohhi al, kelle pääl neäia sais-wa: Jesus Kristus täamba nink hommen nink iggawetses ajas. Sesaäna pohja päle omma ka kuit juttuse siin ramatun kinnitetu, üts ust, üts arm, üts lotus kähp neist figist läbbi, nink ütteinustke ei olle neide sean, mes mitte es peas kõlbama parrandamises nink juhhatamises õigusen nink pühhausen läbbi Jesuse Kristuse meije Daništeggija. Kahjo, et meije Tarto nink Wörromaal särast juttuseramatut ei olle! Ramato hind om 1 rubla hõbb.

14) Ma-ilma ja mõnda mis seal sees leida on. Tullosaks ja õppetlikuks aeawiteks Ma-rahwale. Essimene and. 15 pildiga. Maksab 15 Kop. hõbb. Tartus 1849. H. Laakmanni kirjade ja kulloga trükkitud. Teine and. 15 pildikujjoga. Kolmas and. 11 pildikujjoga. Neljas and. 16 pildikujjoga. Wies and. 15 pildikujjoga. (Eggaüts and maksab 15 Kop. hõbb.)

Se ramat om se tarbis kirjutetu, et marahwas oppust saas loodaksjust ma pääl nink taiwa külle nink mitmasugutsist asjust, mes inemiste tarkuse läbbi ma pääl omma sündinu nink wäljamõtteldu. Kel armomeel om meije armsa ma-rahwa wašta, sel om halle nätta, et ka ne fige targemba marahwa seast, kea lomust terrawa nink mõisliko omma, ni mitmin asjun figist mu rahwa seltsist teedmise nink tundmise polest ni wäga omma pärrajänu, et tõise rahwa wäikokolilats targemb om. kui meije marahwa täw-weline mees. Se ruimalus nink tundmise pudus tulles sest, et marahwa-kolin muud oppust ei anta, kui ennege Jumala sõna luggemist nink laulmist. Saap lats kolist wallale, sis wõttap maja: nink põllo: tõ tedda kinni nink peap tedda ahhila, seni kui ta mulda lät. Sest et ta novalt ei olle opnu ilmliko asju tähhele pandma nink neide pohja kätte sama, sepärrast jääp teäna mõistus õtsekui

suitma nink sesaäna kollis Jumala ande ei olle teäna sugute abbis, omma eggapäiwast tõõdke targembide säeda nink tallitada, kui essa nink essaessa omma säednu nink tallitanu. Ta ellap ni kui üts tõlojus üttest päiwast tõise, sepärrast jääp teäna ka ni ruimalas, kui tõlojus, nink jääp su am-mule saisma ehk rapputatap uskmata pääd, kui saksa kolipois teäna juttustap, mes ta kolin om opnu taiwa tähtist, wöerama ellajist, kunstlikust tõõst, ni kui aurowanfrist nink muist särastist asjust. Kui ta ka tahhas hä melega tarkust õst, ta ei sa kostkipoolt oppust. Kolitu saksa mees, ke omma seltsi rahwa sean ellap, kulep siin nink sääl üttest nink tõifest asjast kõnelewat, nink kaswatap jo se läbbi omma tundmist, ehk ta loep särastid ramatid, mea nisuggutsist asjust oppust nink selletust andwa. Ent kui ma-mees ka pässap mõnikõrd omast tõõst wallale nink läbbap külla ehk kõrzi; mes ta sääl kulep muud, kui täbja jutto, kellest keake weel ei olle suurt tarkust kätte sanu! Makoli ramatid trükkitas ka jo mitmast rahwa põlwest nink wõip neid peake linast oddawalt saija; ent seni ajani ei olle paljo muid ramatid wäljatulnu kui ennege särastid, mea Jumala sõna oppust andwa, ent ilmlikust asjust sõnnake ei lausu. Ent siin pakkup nüüd üts marahwas armastaja saks särast ramatut, mes tallorahwale teedmist, oppust nink selletust annap figist särastist ma-ilma asjust, mes waja om teda sellele, ke omma mõistust Jumala tahtmise pärra täbhap pruki. Sest ramatust ei olle seni ajani enamb wäljatulnu, kui wiis andet ehk jaggo, eggäüts ande fige wäbhembalt nelli poognat ehk 52 suri ehk särastid lehbekülge, mea wäljatullewa, kui poognat weel tõisfõrda kolkomurtas. Ramatofirjutaja tunnistap essi wijendama ande pärrametsle lebbe külje pääl, et ta jättap nüüd asja kullemise päle saisma. Meije sõwwome figest sõamest, et se kullemise aig rutto ärralõppes, nink sesaäna Jumalast wäga kalli andidega õnnistetu ramatofirjutaja pea jälle omma tõõd ülles wõttas nink selsamal wisil kui seni ajani sedda eddest ajas. Sest mes teäna ettekannap, mõistap teäna rahwale ni täw-